

"Soler va creure que podia fer un envit"

Josep Melià. Advocat i periodista. Habitual columnista d'opinió, és un dels analistes polítics més lúcids de les Illes Balears. En aquesta entrevista explica les raons profundes per les quals ha caigut Cristòfol Soler.

Com queda la situació política després de la dimissió de Soler?

—Jo crec que quedam molt enfora d'haver tancat la crisi, amb un descrèdit institucional notable i amb una reacció popular infinitament superior al que és normal en aquest país, en el qual, en afers polítics, la gent sol desentendre's de tot. Com que aquest és un país amb gran sentit del ridícul, crec que al carrer ha calat la idea que tot això són comportaments que fan rialles fora i que, per tant, comprometen la credibilitat general. Això la gent no ho perdona. Excepte els sectors més compromesos amb els canyellistes, la resta de la societat és molt escèptica sobre si això és manera d'actuar.

—Vostè creu que Canellas volia ja l'estiu del 95 que Jaume Matas fos el seu successor?

—No crec que ho volgués de forma immediata. Segons les meves notícies Matas estava en la línia de successió, però Canellas pensava que encara no estava prou madur.

—Per què va sortir l'opció Soler?

—Perquè, al meu entendre, Soler és una persona que té una estranya habilitat per estar al lloc oportú en el moment oportú. Hi hagué una mena de curt circuit democratacrístic que va fer que determinades persones rebessin "impulsos" per promocionar Soler. Va ser una promoció forçada per gent que té influències al carrer de Gènova de Madrid, en què hi ha la seu central del PP, en contra d'opcions més naturals que podrien haver semblat una designació per part de Canellas de qui havia de ser el seu successor.

—Per què creu que s'ha produït el distanciament entre Canellas i Soler aquests darrers mesos?

—Jo crec que Canellas mai no ha acceptat ningú que tengués personalitat pròpia. Quan una persona ha tengué personalitat i pes propi, independentment que pu-

guin ser amics —per exemple amb Jeroni Saiz, conseller d'Obres Públiques i Urbanisme amb Canellas des del 1983 fins el 1993—, immediatament es produeix un distanciament. Soler, mentre va estar en segon terme va saber adoptar una actitud molt prudent que no xocava gens amb el poder absolut de Canellas. Una vegada que Soler va ser president, s'ho va arribar a creure.

Es va creure que el suport que havia rebut, al marge de la línia canyellista, seria suficient per intentar canviar les coses des de dins.

—Què ha fallat?

—No ho sé. Segons les meves notícies a final de la setmana passada Soler va rebre llum verd d'Aznar per fer la remodelació com cregués oportuna. Tenia un suport clar. El que passa és que els lleons se li han aixecat.

—Com és possible que es posin d'acord dos enemics tradicionals com són Canellas i Verger?

—Crec que s'ajunten dos factors criptopolítics, els quals expliquen una cosa aparentment inexplicable. És la lògica de la desesperació.

—Expliqui això.

—Canellas va jugar bé a controlar, a través del seus homes, el partit. Aquest procés, que Canellas volia concloure amb el congrés extraordinari del PP balear, havia d'acabar amb una reorganització interna que tenia per objectiu apartar Soler. Però

Soler, al llarg d'aquests mesos, no se'n va adonar.

—Per què es precipita tot?

—Perquè la direcció estatal ajorna el congrés fins que hi hagi candidatura unitària o, si no, probablement fins l'octubre. Al mateix temps el jutge del cas Calvià envia el cas al Tribunal Superior de Justícia, amb una imputació clara a Canellas. És el moment en què Soler es va pensar que podia fer un envit. Aquest envit a junta, contra la paret, dos desesperats diferents.

—Canellas i Verger.

"Cañellas és l'expressió del poder. Però darrere d'ell hi ha una xarxa d'interessos, amb persones concretes que ningú no sap qui són. Aquestes persones determinen les decisions finals."

—Un, Canellas, que veu que si la remodelació del Govern de Soler es duu endavant, en vistes al congrés regional, ell pot ser arraconat i passar a segon terme. L'altre, Verger, al qual li han pegat tanta *canya*, està tan destrossat i cremat... i que és una criatura inexistent en el panorama polític des que va perdre el càrrec al Consell Insular de Mallorca; per tant, l'única possibilitat de ressuscitar per a Verger és fer aquest pacte aparentment contra natura, però que li atorga un protagonisme que d'altra manera no hauria tingut.

—*Un pacte que no sembla estar massa clar.*

—El pacte implicava llevar Soler, substituir-lo per Matas i posar Verger de president del partit. La primera part es compleix. Quant a la segona, ara per ara, hi ha més dubtes.

—*Com ha afectat la qüestió judicial del cas Calvià en tot aquest afer?*

—Pens que hi ha dos factors que han irritat profundament Canellas, i que no són els que la gent diu: no és qüestió de formes, ni manca de contacte, ni manca de consens, no. A Canellas l'ha molestat molt una sèrie de gestos de Soler absolutament rupturistes amb el que ha estat la tradició caciquil i depredadora del medi ambient que Canellas havia impulsat. Però sobretot el que el va irritar més va ser la declaració de Soler davant el jutge Castro, que porta el cas Calvià, en què indirectament insinuava que Canellas podia tenir alguna responsabilitat. I després, que Soler va aprofitar la inhabilitació del jutge en favor del Tribunal Superior de Justícia de Balears per fer la remodelació. Això era aprofitar el moment baix de Canellas. La lectura conjunta de tots aquests factors crec que explica la reacció de Canellas.

—*A més de la destitució de Joan Flaquer al capdavant de la Conselleria de Turisme, un dels departaments estratègics del canyellisme?*

—Sí, i no tant per la persona que l'havia de substituir, Ina Martínez, una independent que sectors del PP consideren propera al PSM, com pel fet que turisme sigui el brou de la qüestió. En aquesta conselleria hi ha tot un entramat d'interessos i Joan Flaquer era la persona que els executava directament per ordres de Canellas.

—*No creu que hi ha hagut una certa ingenuïtat de Soler? Li ho dic perquè sembla que per Pasqua ja hi havia reunions de significats canyellistes demanant el seu cap.*

—No només una certa ingenuïtat de Soler. Aquí, no hem d'oblidar que el dia que Soler anuncia el nou govern hi ha gent que accepta anar al govern i després, al capvespre, aquestes mateixes persones rebutgen la política del govern de Soler! Això, en un país civilitzat no és presentable. Una persona que està en contra d'una línia d'un govern no pot acceptar a les dotze del migdia de participar-hi i a les cinc del capvespre rebutjar la línia política d'aquest govern. És evident que qualcú jugava amb dues baralles.

—*S'atreveix a dir si Jaume Matas és el successor definitiu i serà el cartell del Partit Popular en les eleccions de 1999?*

—No ho sé. Sempre he estat molt caut. Quan hi ha

la remodelació molta gent ho interpreta com una demostració de força de Soler i l'endemà... el president està desnonat, mort i enterrat! Qui s'atreveix a fer profecies? El que sí que és evident, i es pot dir sense risc: en un país on en 10 mesos han caigut dos polítics de pes —encara que sigui amb un pes diferent i a nivells diferents—, una persona com Matas, que serà president únicament pels seus padrins —tot i que està ben preparat— només tindrà un poder delegat.

—*Com valora la figura de Matas?*

Josep Melià pensa que a Canellas l'han molestat una sèrie de gestos rupturistes de Soler. Aquest darrer va fer la remodelació en el moment baix de Canellas.

Josep Melià. "Ideològicament crec que és molt més progressista Matas que Soler", afirma.

—Té moltes més condicions per assumir un lideratge que no Cristòfol Soler. Matas sintonitza més, és un esperit molt més jove, més capaç de fer una política més moderna. Ideològicament crec que és molt més progressista Matas que Soler. El gran problema és saber —i això m'ho deia una persona important del PP— si el PP serà capaç de fer una política similar a la que volia fer Soler, sense Soler. Matas no tindrà els enfrontaments ni els desencontres que ha tingut Soler. A més, no necessitarà "matar" son pare, Canellas, per

refermar la seva personalitat, i això en certa manera sí que li ha passat a Soler.

—*Creu que han influït en la decisió de Canellas les pressions de constructors i hotelers?*

—Evidentment. A Mallorca tot té a veure amb això, sempre. Seria inexplicable... no es podria explicar la realitat sense això.

—*Sigui més concret.*

—Un dels consellers del nou govern nonat de Soler em deia que ell compartia el meu dubte, que jo li expressava, de no saber qui comanda el PP.

—*No és Canellas?*

—Tots sabem que Canellas és l'expressió del poder. Però darrere d'ell hi ha una xarxa d'interessos amb persones concretes, que ningú no sap qui són. Aquestes persones determinen les decisions finals. Ningú no les ha identificades... a pesar que aquesta persona em deia que si li feien una llista de deu segur que n'encertaria cinc.

—*Totes elles relacionades amb el món del turisme i construcció?*

—No exactament... n'hi ha d'altres del món de la distribució de carburants i d'altres sectors.

—*Com s'explica que el PP de Madrid, que va ser el gran valedor de Soler, ara el deixi tan sol?*

—És mal d'entendre. Crec que hi ha diversos factors que hi influeixen. Que hagin passat ja les eleccions, que Aznar era al Marroc, que en Matutes es va avançar dient que la dimissió de Soler havia estat un gest que l'honorava i que per tant ja la donava per feta influïen moltes coses. Segurament també hi va influir com va fer Soler la remodelació, de manera que ja no hi hagués la possibilitat d'una solució dialogada. Entre la reunió del grup parlamentari i la dimissió de Soler passen molt poques hores. Madrid ja no tenia res a fer. Qualsevol arranjament hagués estat, segurament, encara pitjor.

—*Creu que els mateixos canyellistes es varen veure sorpresos perquè Soler no donàs la batalla?*

—Sí, crec que sí. Tan sorpresos que encara avui no ho han paït. El fet que Huguet resistesqui és una prova que no saben ben bé el que està passant.

—*S'improvisa?*

—Sí. El dimecres 28 mateix vaig sentir Carles Canellas, germà de Canellas, dient: "això que Verger hagi de ser el president del partit, jo no ho he sentit enlloc". A mí m'han dit, gent que era a la reunió que sí que s'havia pactat aquesta substitució. Aleshores la deducció és clara: els compromisos que han assumit ja els hi venen grossos.

—*On queda la qüestió lingüística?*

—Ha estat un dels elements unificadors de la protesta contra Soler. Però evidentment mai s'hauria fet caure un president per la política lingüística, encara que l'hagués portada fins el màxim. El més essencial que ho explica tot és l'amenaça d'una política ambiental i posar en marxa un pla d'ordenació territorial. En segon terme la llei d'incompatibilitats, que romp amb la tradició. I tercera, unes qüestions personals.

Miquel Payeras

PUBLICACIONS DEL CENTRE UNESCO DE CATALUNYA

L'ESTAT DEL MÓN, 1996

Un informe del Worldwatch Institute sobre el progrés cap a una societat sostenible

Centre UNESCO de Catalunya

Mallorca, 285 - 08037 Barcelona.
Tel.: (34.3) 207 58 05 / 207 17 16.
Fax: (34.3) 457 58 51.
E-mail: EUNESCOCAT@CC.UAB.ES